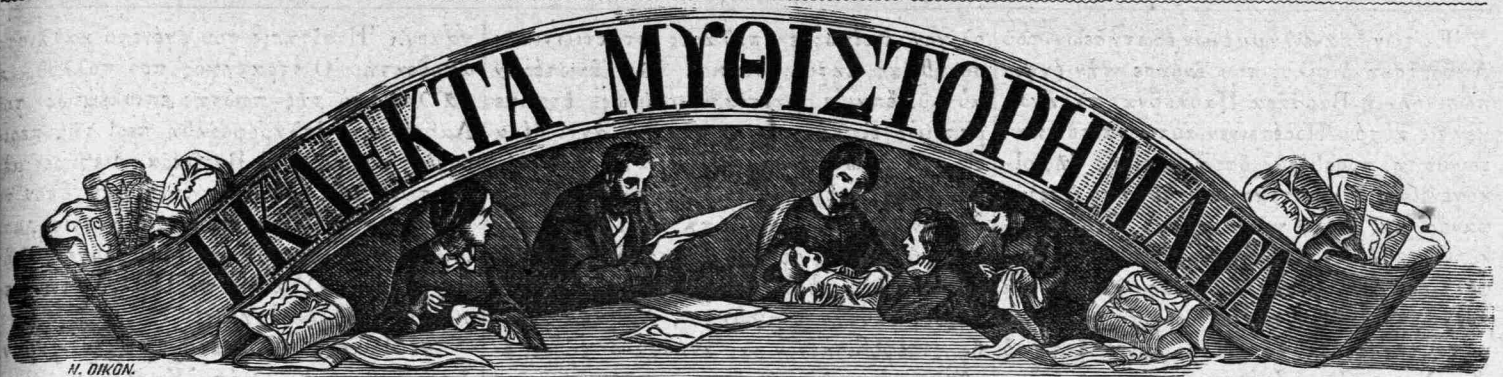

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' ἐπιταγῆς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσικὴ Ἰβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια), μετάφρ. *B. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία A. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΦΟΣ, διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν, μετάφρασις A. Π. Καρελλοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΒ'

Ὁ νεαρὸς Λαβρέτσκις θάψας τὸν πατέρα του ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν αἰωνίαν, εἰς τὴν ἀναλλοίωτον Γλαφυρὰν τὴν διεύθυνσιν τῶν κτημάτων του καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἐπιστατῶν του καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Μόσχαν, ἔνθα τὸν ἐκάλει ἀόριστον, ἀλλ' ἀκατανίκητον κακόν. Ἐγνώριζε τὰ σφάλματα τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ καὶ ἀπεράσισεν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ κατορθώσῃ ἵνα κερδήσῃ τὸν ἀπολεσθέντα καιρόν. Κατὰ τὰ πρῶτα τελευταῖα ἔτη ἀνέγνωσε πολλὰ καὶ πολὺ ὀλίγον εἶδε τὸν κόσμον, δι' ὃ πολλοὶ σκέψεις ὑπῆρχον ἐν τῇ κεφαλῇ του. Πολλοὶ καθηγηταὶ θὰ ἐφθόνουν ἴσως τινὰς γνώσεις του, καὶ ὅμως ἠγνόει τὸ πλεῖστον τῶν στοιχείων, ἅτινα εἰς μαθητὴς γνωρίζει. Ὁ Λαβρέτσκις ἐνόει τὴν ἀγνοίαν του καὶ διὰ τοῦτο ἦτο συνεσταλμένος. Ὁ ἀγγλομανὴς εἶχε βλάβῃ τὸν υἱόν του, ἡ δὲ ἰδιότροπος ἀνατροφή, ἥς ὁ νεανίας ἔτυχεν, ἐπέφερε τοὺς καρπούς της. Ἐπὶ πολὺ ὑπετάγη εἰς τὸν πατρικὸν δεσποτισμόν, ὅταν δὲ τέλος ἐνόησε τὸν πατέρα του, τὸ κακὸν εἶχε γίνῃ. αἱ δὲ συνήθειαι ἦσαν ἐρριζωμέναι. Ἐγνόει νὰ ζήσῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐν εἰκοσιτριετῇ δὲ ἡλικίᾳ ἔχων τὴν καρδίαν τετραγαμένην καὶ διψῶσαν ἔρωτος, δὲν εἶχεν ἀκόμη τολμήσῃ νὰ παρατηρήσῃ γυναῖκα. Ἐν ᾧ ἦτο ἀνάγκη, αὐτὸς ἔχων ὑγιᾶ καὶ διαυγῇ ἀλλὰ βερὺν νοῦν, τάσιν πρὸς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην, πρὸς τὴν μελέτην καὶ πρὸς τὴν ὁκνηρίαν, νὰ εἰσαχθῇ ταχέως εἰς τὸν κόσμον, τοῦ νὰ εἰσαχθῇ τὸν περιώρισαν εἰς πλαστήν μόνωσιν. Ὅταν δὲ ἀμαγικὸς κύκλος διελύθη διέμεινεν ἀκίνητος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει. Παράδοξον ἐφαίνετο νὰ φορῇ ἐν τῇ ἡλικίᾳ του τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ φοιτητοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐφοβείτο τὴν εἰρωνείαν, καὶ τοῦτο τὸ καλὸν ἔσχεν ἡ σπαρτιατικὴ ἀνατροφή του,

τὸ νὰ τὸν καταστήσῃ ἀδιάφορον εἰς τοὺς λόγους τῆς κοινωνίας, δι' ὃ ἀδιστακτικῶς περιεβλήθη τὴν στολήν καὶ ἤρξατο μελετῶν τὰς φυσικὰς καὶ μαθηματικὰς ἐπιστήμας. Ὡν σιγῆλος, εὖρωστος καὶ πωγωνοφόρος παρήγαγε παράδοξον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς συμφοιτητὰς αὐτοῦ· ποῦ δὲ νὰ γνωρίζωσιν οἱ νεανίαι ἐκεῖνοι, ὅτι ὑπὸ τὸ σοβαρὸν κάλυμμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, παρακολουθοῦντος τακτικώτατα τὰ μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου, ἐκρύπτετο παιδικὴ καρδιά; Ἐθεώρουν αὐτὸν ἰδιότροπον σχολαστικόν, δὲ οὐδ' ἐφρόντισαν νὰ γνωρίσωσι καὶ ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπέφευγεν ἐπίσης. Κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη ἅτινα διήλθεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὁ Λαβρέτσκις ἐσχέτισθη μόνον μετὰ τινος φοιτητοῦ, παραδίδοντος αὐτῷ λατινικὰ μαθήματα. Ὁ φοιτητὴς οὗτος καλούμενος Μιχάλεβιτς, ὃν ἐνθουσιώδης λίαν καὶ ποιητὴς, ἠγάπησε πολὺ τὸν Λαβρέτσκι καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο ἡ τυχαία αἰτία μεγίστης εἰς τὸν βίον αὐτοῦ μεταβολῆς.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ περιώνυμος ἡθοποιὸς Μωτσαλῶφ εὕρισκετο εἰς τὸ ἀπόγειον σημεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ, ὁ δὲ Λαβρέτσκις παρευρίσκετο εἰς ἀπάσας αὐτοῦ τὰς παραστάσεις. Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν εὕρισκετο εἰς τὸ θέατρον, εἶδε νεανίδα ἐντὸς θεωρείου τῆς πρώτης σειρᾶς. Καίτοι πᾶσα γυνὴ διερχομένη πλησίον του τὸν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτᾷ, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἤσθάνθη τοιαύτην ἐντύπωσιν. Ἡ νεανίς ἦτο ἀκίνητος, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ὀλοσηρικοῦ τοῦ θεωρείου αὐτῆς. Τὰ χαρίεντα χαρακτηριστικὰ τοῦ μελαγχροίνου ὀλίγον προσώπου της ἦσαν ζωηρότατα, οἱ ὠραῖοι ὀφθαλμοὶ της ἐξεδήλουν εὐφυῆ, ἀνωθεν δὲ αὐτῶν ὑπῆρχον μακραὶ ὀφρὺς. Καὶ ἡ στάσις αὐτῆς, καὶ τὸ δηκτικὸν μειδίαμα τὸ ἐπὶ τῶν ῥοδινῶν χειλέων της πλανώμενον καὶ οἱ βραχίονές της καὶ ὁ λαϊμός της ἦσαν χαρίεστατα. Ἐφόρει κομψοτατὴν ἐνδυμασίαν. Παρ' αὐτῇ ἐκάθητο τεσσαρακονταπενταετής γυνή, γυμνώλενος, φοροῦσα μικρὸν μέλανα πῖλον, μειδιῶσα δὲ ἀπλῶς καὶ περιφροντίς. Εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου ἐφάνετο μεγαλοπρεπὴς ἀνὴρ

φορῶν πλατεῖαν ἐπιγονατίδα καὶ μέγαν λαίμοδετὴν. Οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξεδήλουν ἐπιτηδειότητα καὶ ὑποψίαν ἀμα. Ὁ μύσταξ καὶ οἱ βουλοὶ αὐτοῦ ἦσαν βεβαμμένοι, τὸ μέτωπόν του ὑψηλόν, αἱ πτερυγαὶ του ἐρρυτιδωμέναι, τέλος τὰ πάντα ἤλεγχον ὅτι ἦτο ἀπόστρατος στρατηγός.

Ὁ Λαβρέτσκις παρετήρει διαρκῶς τὴν νεανίδα, ὅταν αἰφνης τῆς θύρας τοῦ θεωρείου ἀνεωχθεῖσης, εἰσῆλθεν ὁ Μιχάλεβιτς. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου τούτου, δὲ μόνον οὕτως εἰπεῖν ἐγνώριζεν ἐν Μόσχᾳ, παρὰ τῇ νεανίδι τῇ τὸσον ἐλκυσάσῃ τὴν προσοχὴν του ἐφάνη εἰς τὸν Λαβρέτσκι καὶ σημαντικὸν πρᾶγμα. Ἐξαιολουθήσας νὰ παρατηρῇ τὸ θεωρεῖον εἶδεν ὅτι ἅπαντες οἱ ἐν αὐτῷ εὕρισκόμενοι ἐφέροντο πρὸς τὸν Μιχάλεβιτς ὡς πρὸς παλαιὸν γνώριμον. Ἡ παράστασις ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν Λαβρέτσκι, ὁ δὲ Μωτσαλῶφ, ἐπιτυχῶν μᾶλλον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, δὲν παρήγαγεν εἰς αὐτὸν τὴν συνήθη ἐντύπωσιν. Εἰς περιπαθέστατον τοῦ μελοδράματος μέρος ὁ Λαβρέτσκις ἀκουαίως ἐστράφη πρὸς τὴν νεανίδα, ἣν εἶδε κεκλιμένην πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ μετὰ τὸ πρόσωπον ἐρυθρότατον. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ βλέμματος τοῦ νεανίου οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανίδος, παρατηροῦντες τὴν σκηνὴν, κατεβιβάσθησαν βραδέως πρὸς αὐτόν. Καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα ἔβλεπε τοὺς ὀφθαλμοὺς τούτους. Τὸ πρόσκομμα ἐπὶ τέλους κατέπεσεν· ἔτρεμεν, ἐπνίγετο σχεδόν, τὴν ἐπιούσαν δὲ μετέβη πρὸς τὸν Μιχάλεβιτς παρ' οὐ ἔμαθεν ὅτι ἡ ὠραία αὕτη νεανίς ἐκαλεῖτο Βαρβάρα Παυλόβνα Κορομπύν, ὅτι οἱ δύο πλησίον αὐτῆς ἐν τῷ θεωρείῳ καθήμενοι ἦσαν οἱ γονεῖς της καὶ ὅτι ὁ Μιχάλεβιτς τοὺς ἐγνώριζε πρὸ ἔτους περίπου, ὅτε ἦτο διδάσκαλος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κόμητος Ν***, γείτονος αὐτῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ὁ ποιητὴς ἔλαλει περὶ τῆς Βαρβάρας Παυλόβνας μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

— Ἄ! φίλε μου, ἀνέκραξεν οὗτος, ἡ νεανίς αὕτη εἶναι παράδοξον ὄν. Ἐχει ἐντός της τὸ ἱερὸν πῦρ, ψυχὴ καλλιτεχνικωτάτη καὶ ἀγαθοτάτη!

Ἐκ τῶν ἐπανελημμένων ἐρωτήσεων τοῦ Λαβρέτσκη ὁ φίλος του ἐνόησε τὴν ἐντύπωσιν ἣν ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα παρήγαγεν εἰς αὐτόν. Προέτεινεν αὐτῷ νὰ τὸν παρουσιάσῃ, προσθέσας ὅτι ἦτο φίλος τῆς οἰκογενείας, ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν ἦτο ὑπερήφανος καὶ ὅτι ἡ γραῖα μήτηρ ἦτο εἰς ἀκρον ἄγαθή. Ὁ Λαβρέτσκης ἠρυθρίασεν, ἐψέλλισεν ἀκατανοήτους τινὰς λέξεις καὶ ἀνεχώρησεν. Ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἐπάλλαισε κατὰ τῆς συστολῆς αὐτοῦ, τὴν δ' ἔκτεν ὁ νέος Σπαρτιάτης ἐφόρεσε καινούργη ἐνδυμασίαν καὶ εἶπε πρὸς τὸν Μιχαήλοβιτς ἵνα τὸν παρουσιάσῃ. Οὗτος ἐπειδὴ ἦτο οἰκιακὸς ἠρκέσθη νὰ καλλωπίσῃ ὀλίγον τὴν κόμην του καὶ ἀμφότεροι μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Κορομπύν.

II'

Ὁ πατὴρ τῆς Βαρβάρας Παυλόβνας, Παῦλος Πέτροβιτς Κορομπύν ἦτο ἀπὸ στρατός υποστράτηγος. Βιώσας ἐν Πετρούπολει κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν του, ἐθεωρεῖτο κατὰ τὴν νεότητά του ὡς καλὸς ἀξιωματικὸς καὶ χορευτὴς ἀριστος. Μὴ κατέχων περιουσίαν, ἐδέχθη νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ὑπασπιστὴς εἰς δύο ἢ τρεῖς ἀσήμους στρατηγούς, νυμφευθεὶς τέλος τὴν θυγατέρα ἑνὸς τούτων, συγκομίσασαν προῖκα εἰκοσιχιλιάδας ρούβλια περίπου. Μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων ἐμελέτησε τοὺς ἐξέχοντας συνδυασμούς τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων, μετὰ εἰκοσιπενταετὴ δὲ τοιαύτην ἐργασίαν προὐβιβάσθη στρατηγός. Ἄν ἀνελάμβανε τὴν διοίκησιν συντάγματος ἴσως ἡ περιουσία του ἤθελεν αὐξήσῃ, ὡς ἀπὸ πολλοῦ ἤλπιζεν, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ τὴν αὐξήσῃ ἄλλως ταχύτερον. Ἐφευρὼν νέον τι σύστημα ἀσφαλὲς καὶ ταχύ, ἵνα εὐδοκιμήσῃ, ἐπ' ὠφελείᾳ του, τὸ δημόσιον ταμεῖον, δὲν ἐφρόθη γενναῖος ὅπως ἔπρεπε, καίτοι τοῦ συστήματος ὄντος ἀρίστου καὶ καταγγελλομένου ὡς κατὰ νόμον μετὰ δυσκολίας νὰ ἀθωωθῇ, ἀλλὰ τὸ στρατιωτικὸν στάδιόν του εἶχεν ἀπολεσθῇ καὶ τὸν διέταζαν νὰ καταλίπῃ τὴν ὑπηρεσίαν. Ἐπὶ δύο ἔτη ἐζηκούθησε νὰ κατοικήσῃ εἰς Πετρούπολιν, προσδοκῶν πολιτικὴν κερδαλέαν θέσιν, ἥς ὅμως δὲν ἔτυχεν. Ἡ θυγάτηρ του ἐξῆλθε τοῦ παρθεναγωγείου, αἱ δὲ δαπάναι ἠῤῥα-νον καθ' ἑκάστην. . . Δι' ὃ μετὰ λύπης ὁ στρατηγὸς ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς Μόσχαν ἵνα βιώσῃ οἰκονομικῶς. Ἐννοήσας, ἐν τῇ παλαιᾷ ὁδῷ τῶν Σταύλων, μικρὰν χθαμαλὴν οἰκίαν ἐβίου μετ' εἰσοδήματος δύο χιλιάδων ἐπτακοσίων πεντήκοντα ρούβλιων κατ' ἔτος.

Ἡ Μόσχα εἶναι λίαν φιλόξενος πόλις, ὁ δὲ τυχὼν τυγχάνει καλῆς ὑποδοχῆς. Πῶς λοιπὸν δὲν θὰ ὑπεδέχοντο καλῶς στρατηγόν; Ὁ Παῦλος Πέτροβιτς ἐφάνη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὰ πρῶτα σαλόνια τῆς πόλεως. Ἐσύχναζε μᾶλλον εἰς τὰς τραπέζας τοῦ παιγνιδίου, φέρων τὴν ρυπαρὰν καὶ μετεχειρισμένην ταινίαν τοῦ παρασήμου τῆς Ἀγίας Ἀννης, τὸν πελώριον λαιμοδέτην του καὶ μετὰ τὰς βεβαυμέναις ὀλίγαις τρίχασι τῆς κεφαλῆς του. Ὡμίλει

ὀλίγον ἐρρίνω, ἐκ παλαιᾶς στρατιωτικῆς συνηθείας, ἐκτὸς ἐνώπιον τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ, ἐπαίξε χαρτίᾳ φρονίμως, ἔτρωγε μετρίως εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀντὶ δέκα εἰς τὰς τῶν ἄλλων. Περὶ τῆς γυναικὸς του βραχέα ἔχομεν νὰ εἰπώμεν, ὅτι δηλαδὴ ὠνομάζετο Καλλιόπη Καρλόβνα καὶ ὅτι ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς τῆς ἐδάκρυε πάντοτε, διότι, οὕσα γερμανίς τὸ γένος, ἐπίστευεν ἐκυτὴν εὐαίσθητον. Διαρκῶς εἶχεν ὕψος πεφοβισμένον καὶ ἀνήσυχον· ἐφόρει ἐσθῆτας ἐκ μελανοῦ ὀλοστηρικῆς καὶ χρυσαῖας βραχιόλια. Ἡ μονογενὴς αὐτῶν θυγάτηρ Βαρβάρα Παυλόβνα ἦτο δεκαοκταετής, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ παρθεναγωγείου, ἐν ᾧ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ εὐφυεστέρᾳ μαθήτρια, ἂν οὐχὶ ἡ ὠραιότερα καὶ ἡ ἐντελεστέρᾳ μουσικῇ. Δὲν ἦτο δὲ ἀκόμῃ δεκαεναετής, ὅτε κατὰ πρῶτον τὴν εἶδεν ὁ Λαβρέτσκη.

ΙΔ'

Αἱ κνῆμαι τοῦ Σπαρτιάτου ἔτρεμεν ὅτε ἐπαρουσιάσθη ὑπὸ τοῦ φίλου του ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κορομπύν. Τὸ πρῶτον τοῦτο τοῦ φόβου αἰσθημα ἐξηλείφθη μετ' ὀλίγον. Οἱ Ῥῶσοι φυσικῶς εἶναι ἀγαθοί, ἡ δὲ οἰκογένεια τοῦ στρατηγοῦ ἦτο ἐτι μᾶλλον, περιποιητικωτάτη δὲ λίαν. Ἡ σύζυγος του ἦτο ἀναξία λόγου, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του λίαν εὐπροσῆγορος, ὥστε εὐρίσκετό τις ἐν ἀνέσει πλησίον αὐτῆς. Τὸ χαριέστατον σῶμά της, οἱ μεδιῶντες ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ στρογγύλοι ὤμοί της, αἱ ροδιναὶ χεῖρές της, τὸ νωχελὲς βᾶδισμά της, ὁ ἐλαφρὸς ἤχος τῆς φωνῆς της, πάντα ταῦτα ἀπεκάλυπτον ἀνέκφραστον σεμνὸν θέλητρον, διαχέοντα εὐωδίαν τινὰ ἡδονῆς καὶ γεννῶντα αἰσθηματὰ τολμηρά.

Ὁ Λαβρέτσκης ὠμίλησε περὶ τοῦ θεάτρου καὶ περὶ τῆς παραστάσεως τῆς προτεταίας. Ἐκείνη παρעυθὺς ἔστρεψε τὴν ὀμιλίαν περὶ τοῦ ταλάντου τοῦ Μωτσαλῶφ καὶ ἔκαμεν ἀκριβεῖς τινὰς κρίσεις ἐλεγχούσας ὅζυτάτον γυναικεῖον πνεῦμα. Ὁ Μιχαήλοβιτς ἐλάλησε περὶ μουσικῆς, αὕτη δὲ ἄνευ ἐπιτηδεύσεως καθήσασα πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἔκρουσε μαζούρκας τινὰς τοῦ Σοπέν, αἵτινες ἤρχιζαν τότε νὰ συνειθίζωνται. Ἐπιστάσης τῆς ὥρας τοῦ δείπνου ὁ Λαβρέτσκης ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλὰ τὸν ἐκράτησαν. Ὁ Λαβρέτσκης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του λίαν βραδέως τὴν ἐσπέραν, διέμεινε δὲ ἐπὶ μακρὸν ἐνδεδυμένος, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀκίνητος καὶ τεθλιμμένος. Τῷ ἐφάνετο ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μόνον ἤρξατο νὰ ἐννοῇ τί προξενεῖ τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς. Ἀπαντα τὰ σχέδιά του, ἀπασαί αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ, ὅλον τὸ κενὸν καὶ τὸ μηδὲν ἐκείνο τοῦ ἄλλοτε ἐξηφανίσθησαν αἰρνιδίως, ἀπας δὲ ὁ νοῦς του συνεκεντρώθη εἰς ἓν μόνον αἰσθημα, εἰς τὸν πόθον τῆς εὐτυχίας, τῆς ἀπολαύσεως, τοῦ ἔρωτος, τοῦ ἡδέος ἔρωτος γυναικός. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔκαμε συχνὰς ἐπισκέψεις πρὸς τοὺς Κορομπύν. Μετὰ ἑξ μῆνας δὲ ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν καὶ ἐζήτησε ταύτην εἰς

γάμον. Ἡ αἴτησις τοῦ ἐγένετο κάλλιστα ἀποδεκτή. Ὁ στρατηγὸς πρὸ πολλοῦ, ἡ μᾶλλον ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπισκέψεως τοῦ Λαβρέτσκη, ἐπληροφορήθη περὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἡ δὲ Βαρβάρα διετήρει μὲν πάντοτε τὴν εὐθυμίαν της, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἐπισκέψεων τοῦ νεανίου, καὶ ἴσως καθ' ἣν στιγμὴν τῇ ἐξωμολογεῖτο τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ δὲν παρείδε καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ μνηστήρος.

— Ἡ κόρη μου ἐπέτυχεν καλὸν γάμον, διελογίσθη ἡ Καλλιόπη Καρλόβνα.

ΙΕ'

Ἡ αἴτησις τοῦ νεανίου ἐγένετο ἐν τούτοις ἀποδεκτή ὑπὸ τινος ὄρους. Καὶ πρῶτον, ὁ Λαβρέτσκης ὤφειλε νὰ καταλίπῃ τὸ Πανεπιστήμιον, διότι ὁποία ὑπανδρεύεται φοιτητὴν; Ἄλλως τε δὲν ἦτο ἄτοπος ἰδέα νὰ ἦναι φοιτητὴς ἐν εἰκοσιεξαετῇ ἡλικίᾳ, καὶ μαθητὴς, ἀφ' οὗ ἦτο πλούσιος κτηματίας; Δεύτερον, ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα θὰ ἐφρόντιζε μόνη περὶ τῆς σκευῆς καὶ θὰ ἡγόραζε τὰ δῶρα τοῦ γάμου. Εἶχε πολλὴν πείραν τούτων, καλλαισθησίαν καὶ πολλὴν ἀγάπην πρὸς τὴν εὐθυμίαν, ἐπιδεξιωτάτη δὲ ἦτο εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ εὐάρεστον τὸν βίον της. Ὁ Λαβρέτσκης ἐθαύμασε πρὸ πάντων τὴν ἐπιδεξιότητα ταύτην ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τοὺς γάμους τοῦ ἀνεχώρησεν εἰς Λαβρίκη μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου αὐτοῦ, ἐντὸς ὁδοπορικῆς ἀμαξίας κομψοτάτης καὶ ἀναπαυτικωτάτης ἣν ἐκείνη εἶχεν ἀγοράσῃ. Περὶ πάντων δὲ αὕτη εἶχε φροντίσῃ, περὶ διαφόρων πραγμάτων, περὶ καφεθῶν καὶ πολλῶν ἄλλων χρησίμων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου. Μετὰ πόσης δὲ χάριτος ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα προητοίμαζε τὸ πρόγευμα! Ἄλλως τε ὁ Λαβρέτσκης πολὺ ὀλίγον ἐπρόσεχεν εἰς ταῦτα, διότι ἔπλεεν ἐντὸς τῆς εὐτυχίας αὐτοῦ βυθιζόμενος δίκην παιδίου, διότι ἀληθῶς ἦτο ἀφελὴς ὡς παιδίον. . . Οὐχὶ δὲ ἐπὶ ματαίῳ ἡ νεαρὰ γυνὴ διέχεε περίξ αὐτῆς τὸ ἀπερίγραπτον ἐκείνο θέλητρον, οὐχὶ δὲ ἐπὶ ματαίῳ ἐφάνετο ἀποκορύπτουσα τοσοῦτος θησαυρὸς ἔρωτος, διότι ἐτήρησε καθ' ὑπερβολὴν τὰς ὑποσχέσεις της.

Ἀφικομένη εἰς Λαβρίκη, κατὰ τὰ μέσα τοῦ θέρους, εὗρε τὴν οἰκίαν θλιβεράν καὶ ρυπαράν, τοὺς ὑπηρετὰς γέροντας καὶ γελοίους, ἀλλ' οὐδὲν εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της. Ἐὰν προϋτίθετο νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Λαβρίκη, τὰ πάντα ἤθελε μεταβάλῃ, ἀρχίζουσα φυσικῶς ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἀλλ' οὐδὲ τῇ ἐπῆλθε κἄν ἡ ἰδέα εἰς τὸν νοῦν νὰ κλεισθῇ ἐντὸς τῆς χθαμαλῆς ἐκείνης οἰκίας. Κατῴκει ἐν αὐτῇ ὡς κατοικεῖ τις προσωρινῶς ὅπουδῆποτε, ὑποφέρουσα ἀπάσας τὰς ἐλλείψεις τῆς προσωρινῆς οἰκίας της καὶ γελῶσα δι' ὅτι δὲν τῇ ἤρρεσκεν. Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἤλθεν ἵνα ἴδῃ τὸν ἄλλοτε μαθητὴν της· ἤρρεσε μὲν πολὺ εἰς τὴν Βαρβάραν Παυλόβναν, ἀλλ' αὕτη δὲν ἤρρεσεν εἰς τὴν γραῖαν κυρίαν. Ἡ νέα οἰκοδέσποινα δὲν ἐπέτυχεν νὰ ἐλκύσῃ καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας, εὐχαρί-

στως δὲ θὰ τὴν ἄφινε μόνην, ἂν ὁ στρατηγὸς πατήρ της δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ γαμβροῦ του, διότι ἔλεγεν ὅτι δὲν ἦτο ἀπρεπές, καὶ εἰς στρατηγὸν ἔτι, νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ τῆς περιουσίας τὸσον στενοῦ συγγενοῦς. Μὰς εἶναι δὲ ἐπιτετραμμένον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Παῦλος Πετρόβιτς δὲν θὰ κατεφρόνει νὰ ἐνασχοληθῇ καὶ περὶ τῶν ὑποθέσεων ἐντελῶς αὐτῷ ξένου, ἂν εὐρίσκειν εὐκαιρίαν. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα διεξήγαγε τὸ σχέδιόν της ἐπιδειξιώτατα. Βαθμηδὸν καὶ μεστὴ κατ' ἐπιφάνειαν τῶν ἡδονῶν τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ἐνησχολημένη ὅλως εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, διεξήγαγε τὰ πράγματα τοιοῦτοτρόπως, ὥστε ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα μίαν πρωτὴν ὥρμην ὡς παρὰ φροντίζοντες τὸ δωματίον τοῦ ἀνεψιοῦ της, ἔρριψε τὸν ὄρμαθόν τῶν κλειδίων της ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τῷ ἀνῆγγειλεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φροντίζῃ περὶ τῶν οἰκιακῶν καὶ ὅτι θ' ἀνεχώρει τῆς οἰκίας. Ὁ Λαβρέτσκις προσηκόντως προητοιμασμένος διὰ τὴν σκηνὴν ταύτην, συγκατετέθη πάραυτα εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῆς θείας του. Ἀλλ' ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα οὐδαμῶς ἀνέμενε τοιαύτην ἀπάντησιν.

— Καλὰ, εἶπε.

Καὶ τὸ ὄμμα της ἐσκυθώπασε.

— Βλέπω ὅτι εἶμαι περιπλέον ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν. Εἰξέρω τίς μ' ἐκδιώκει ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ μου οἴκου. Ἐνθυμοῦ ὅμως τοὺς λόγους μου, ἀνεψιέ μου, ὅτι δὲν θὰ ἐγκατασταθῇς πούπωτα, ὅτι θὰ πλανᾷσαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο καθ' ὅλην τὴν ζωὴν σου. Αὕτη εἶναι ἡ εὐλογία μου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀνεχώρησεν εἰς τὸ μικρὸν κτήμα της, μετὰ τινὰς δὲ ἐβδομάδας ἀφίκετο ὁ στρατηγὸς Κορομπύν, ἀναλαβὼν πάραυτα τὰς ἡνίας τῆς κυβερνήσεως.

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον ἡ Βαρβάρα παρέστρεψε τὸν σύζυγόν της εἰς Πετρούπολιν, ἐνθα ἔμεινε δύο χειμῶνας—διότι τὸ θέρος κατῴκει εἰς Ζάρσκιε Σέλο—ἐντὸς ἐξαίρετου οἰκίας ἡντρεπισμένης μετὰ κομψότητος. Ἀμφότεροι ἐποίησαν πολλὰς γνωριμίας ἐν τῇ καλῇ καὶ μάλιστα ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ κοινωνίᾳ τῆς Πετρούπολεως. Ἐξήρχοντο πολὺ, ἐδέχοντο εὐχαρίστως καὶ ἐδίδον ὠραίας μουσικὰς καὶ χορευτικὰς ἐσπερίδας. Ἡ Βαρβάρα εἰλκυε τοὺς ἐπισκέπτας, ὡς τὸ πῦρ ἐλκύει τὰς χρυσαλλίδας. Ὁ βίος οὗτος τῶν συνεχῶν διασκεδάσεων δὲν ἤρρεσκε ποσῶς εἰς τὸν Λαβρέτσκι. Ἡ σύζυγός του τὸν παρώτρυνε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ὑπηρεσίαν, ἀλλ' οὗτος εἶτε σεβόμενος τὰ πατρικὰ αἰσθήματα, εἶτε ἕνεκα προσωπικῶν πεποιθήσεων δὲν ἤθελε νὰ ὑπηρετῇ καὶ ἔμεινεν εἰς Πετρούπολιν ἵνα ἀρέσκη εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἐν τούτοις μετ' οὐ πολὺ παρετήρησεν ὅτι οὐδεὶς ἡμπούδιζεν αὐτὸν ν' ἀπομονωθῇ καὶ ὅτι οὐχὶ μάταιως ἐκείνη ἡτοίμασεν αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν ἐν Πετρούπολει γραφείων. Παρετήρησεν ὅτι ἡ σύζυγός του, πάντοτε περιποιητικωτάτη πρὸς αὐτόν, ἦτο πρόθυμος νὰ διευκολύνῃ τὰς ὥρας τῆς μελέτης του, ἔκτοτε δὲ τὰ

πάντα ἐβάδισαν κατ' εὐχὴν. Ἡρξάτο αὐταὶ τὴν ἡμιτελῆ, ὡς ἐπίστευε, μελέτην του καὶ τὰς ἀναγνώσεις του ὡς καὶ τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἀγγλικῆς. Παράδοξον δὲ θέαμα ἦτο νὰ βλέπῃ τις τὸν εὐρωστον ἐκείνον ἄνδρα, μὲ τοὺς εὐρεῖς ὤμους του, ἐσκυμμένον πάντοτε ἐπὶ τοῦ γραφείου του, μὲ τὸ στρογγύλον πρόσωπόν του φέρον παχείαν γενειάδα, νὰ μελετᾷ καὶ νὰ γράφῃ! Ἀπασαν τὴν πρωτὴν διήρχετο μελετῶν. Ἐτρωγε καλῶς, διότι ἡ σύζυγός του ἦτο τελεία οἰκοδόσποινα, τὴν δ' ἐσπέραν εἰσέρχετο εἰς τὸν λαμπρόν, τὸν μεμυρωμένον ἐκείνον κόσμον, πλήρη νεαρῶν καὶ εὐθύμων προσώπων, οὐτινος κόσμου ἡ σύζυγός του ἦτο τὸ κέντρον, ὁ ἄξων. Ἡ Βαρβάρα ἔτεκεν υἱόν, μόνον μὴνὰς τινὰς ζήσαντα. Ἀπέθανε τὸ ἔαρ, τὸ θέρος δὲ ὁ Λαβρέτσκις, τῇ συμβουλῇ τῶν ἱατρῶν, ἔφερε τὴν σύζυγόν του εἰς τὰ ξένα λουτρά. Αἱ διασκεδάσεις ἦσαν ἀναγκαῖαι πρὸς αὐτὴν μετὰ τὴν θλίψιν ἣν ὑπέστη, ἄλλως δὲ ἡ κατάστασις τῆς υγείας της ἀπῆτει γλυκύτερον κλίμα. Τὸ νεκρὸν ζεύγος διήλθε τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ, τὸν χειμῶνα δὲ μετέβησαν εἰς Παρισίους. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ταχέως ἀνέρρωσε τέλεον καὶ ἐγένετο πολὺ ὠραιότερα ἀπὸ ἄλλοτε.

Ἐν Παρισίοις ἐγκατεστάθησαν ὅπως ἐν Πετρούπολει. Ἐνφύκισαν κομφοτάτην οἰκίαν εἰς ὁδὸν ἐκ τῶν ἡσυχωτέρων καὶ καθαροτέρων τῆς πρωτευούσης. Διέταξε τὴν κατασκευὴν κοιτῶνιτου διὰ τὸν σύζυγόν της οἷον οὐδέποτε ἐκείνος εἶχε φορέσῃ, ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της κομψὴν θαλαμηπόλον, ἀρίστην μάγειρον, ταχὺν ὑπηρετήν διὰ τὴν ἄμαξαν ἣν ἡγόρασε καὶ κλειδοκύμβαλον. Μόλις ἐβδόμας εἶχε παρέρλθῃ καὶ ἐξήλθεν ἡδὴ, ἀνοικτὸν ἔχουσα τὸ ἀλεξήλιόν της, φοροῦσα λαχούριον, καὶ τὰ χειρόκτιά της δίκην γυναικείας Παρισινῆς. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ γνωρίσῃ πολλοὺς, κατὰ πρῶτον Ῥώσους, εἴτα Γάλλους, φιλόφρονας καὶ ἀβροῦς τοὺς τρόπους, ἀγάμους καὶ ἄνδρας φέροντας τὰ κάλλιστα τῶν ὀνομάτων. Ἀπαντες ἔφερον καὶ τοὺς φίλους αὐτῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὠραία κυρία δὲ Λαβρέτσκι ἐγένετο πανταχοῦ γνωστοτάτη.

Τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ—ταῦτα συνέβαινον τῷ 1836—δὲν ὑπῆρχεν ἔτι ἡ γενεὰ τῶν ἐφημεριδογράφων καὶ τῶν χρονογράφων οὕτινες πλημμυροῦσι τὴν σήμερον, ἐν τούτοις παρετηρεῖτο εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς Βαρβάρας Παυλόβνας κύριός τις Ἐδουάρδος ὀνόματι, κακοῦ ἐξωτερικοῦ, κακῆς ὑπολήψεως, δουλοπρεπῆς καὶ αὐθάδης ἄμα, ὡς ὅλοι οἱ μονομάχοι. Ὁ κύριος οὗτος Ἐδουάρδος ἀπῆρρεσκε πολὺ εἰς τὴν Βαρβάραν, ἀλλὰ τὸν ἐδέχετο, διότι ἔγραφεν εἰς τινὰς ἐφημερίδας καὶ ἐλάλει διηνεκῶς περὶ ταύτης, ὀνομάζων ταύτην ὅτε μὲν κυρίαν δὲ Α-τσκι, ὅτε δὲ κυρίαν δὲ *** ἢ εὐγενῆ καὶ διακεκριμένην αὕτη ῥωσίς, κατοικοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ II... Διηγείτο πανταχοῦ δὴλα δὴ εἰς ἐκατοστάδας τινὰς συνδρομητῶν μὴ ἐνδιαφερομένους ποσῶς περὶ τῆς κυρίας δὲ Α-τσκι, πόσον ἡ κυρία αὕτη,

γυνὴ σία Γαλλίς ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα—οἱ Γάλλοι θεωροῦσι τοῦτο τὸν μέγιστον ἔπαινον—ἦτο ἐρασμία καὶ χαριεστάτη, ὅτι ἦτο ἀρίστη μουσικὴ καὶ ὅτι ἐχόρευε θαυμάσια. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα πράγματι ἐχόρευεν ἀρίστα, ἐνὶ δὲ λόγῳ διέδιδε τὴν φήμην της πανταχοῦ, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἀρκούντως κοκαλευτικόν. Ἡ δεσποινὶς Μὰρς εἶχεν ἀποχωρήσῃ ἡδὴ τῆς σκηνῆς, ἐφ' ἧς δὲν εἶχεν ἔτι ἀνέλθῃ ἡ δεσποινὶς Ῥαχίλ. Ἡ Ἰταλικὴ μουσικὴ τῇ ἤρρεσκε καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερφηανέετο δὲ λίαν διότι ὁ Αἰτζέπκιζε δὲς ἐν τῇ οἰκίᾳ της!

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ τοσοῦτον εὐαρέστως διεληθόντος χειμῶνος τούτου, ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐπαρουσιάσθη μάλιστα εἰς τὴν αὐλήν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς δὲν ἀνία, καὶ ὅμως ἐνίοτε ὁ βίος του ἀπῆρρεσκεν εἰς αὐτόν, ἕνεκα τοῦ ἐπιπολαίου αὐτοῦ. Ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας, ἤκούθει τὰ μαθήματα τῆς Σορβόννης, ἤκουε τὰς συζητήσεις τῆς Βουλῆς, καὶ ἐπεχείρησε τὴν μετάφρασιν γνωστοτάτου ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος, περὶ τῶν ἀρδεύσεων.

— Δὲν χάνω τὸν καιρόν μου, ἐσυλλογίζετο. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὠφέλιμα. Πρέπει ὅμως ἐξ ἀπαντος νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ῥωσίαν διὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα καὶ ν' ἀρχίσω τὴν ἐργασίαν μου.

Μὴ ἐγνώριζεν ἐπακριβῶς εἰς τί συνίστατο ἡ ἐργασία αὕτη καὶ ἂν ἠδύνατο τόσον ταχέως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ῥωσίαν; Μέχρι τότε ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τῆς συζύγου της εἰς Βάδεν-Βάδεν. Ἀπροσδόκητον ὅμως συμβᾶν ἀνέτρεψεν ἅπαντα τὰ σχέδιά του.

ΙΓ'

Ἡμέραν τινὰ εἰσελθὼν εἰς τὸ δωματίον τῆς Βαρβάρας, ἀπουσιαζούσης ταύτης, ὁ Λαβρέτσκις εἶδε χαμαὶ χάρτην ἐπιμελῶς ἐδιπλωμένην. Λαβὼν τοῦτον τὸν ἐξετύλιξε μηχανικῶς καὶ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς, γαλλιστὶ γεγραμμένα.

«Προσφιλῇ μου ἀγγελε Βαρβάρα, εἰς μάτην σὲ περιέμεινα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ βουλευτάρτου. Ἐλθέ αὖριον κατὰ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν εἰς τὸ μικρὸν οἰκημαμάς. Αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ ἀπλὸς παχὺς σύζυγός σου μελετᾷ συνήθως. Θὰ ψάλλωμεν πάλιν τὸ ἀσματίον ἐκείνο τοῦ ποιητοῦ σὰς Πούσκιν τὸ ὁποῖον μοὶ ἔμαθες: Γέρων σύζυγος, σύζυγος ἄγριος. Μυρίους ἀσπαγμούς ἐπὶ τῶν χειρῶν σου καὶ ἐπὶ τῶν ὠραίων ποδῶν σου. Σὲ ἀναμένω.

Ερνέστος.

Ὁ Λαβρέτσκις κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τί ἀνέγνω. Τὸ ἀνέγνω καὶ ἐκ δευτέρου καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐζαλίσθη. Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ δάπεδον ὑπεξέφρευεν, ὡς τὸ κατάστρωμα πλοίου ἐν καιρῷ τρικυμίας. Αἰφνης ῥήγνυται κραυγὴν, διότι ἐπνίγετο καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τὸ λογικόν του ἀπεπλανᾶτο. Εἰς τὴν σύζυγόν του κατεῖχεν ὅμως ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην! Ἡ ἰδέα ὅτι δυνατόν νὰ τὸν ἡπάτα, οὐδ' ἐπῆλθέ ποτε εἰς τὸν νοῦν του. Ὁ Ερνέστος ἐκείνος, ὁ ἐραστής τῆς γυναικός του, νεαρὸς εἰκοσιτριετής ξανθός, ἦτο, μὲ τοὺς μύστακάς του καὶ μὲ τὴν ἀνωφερῆ ρινὰ του, ὁ οὐτιδανέστατος ὅλων

τῶν γνωρίμων των. Λεπτά τινα, ἡμίσεια ὦρα μάλιστα, διήλθον τοιούτοτρόπως, ὁ δὲ Λαβρέτσκις ἵστατο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, πιέζων ἐντὸς τῆς χειρὸς του τὴν ὀλεθρίαν ἐπιστολὴν καὶ παρατηρῶν ἀπλανῶς χαμαί. Τῷ ἐφαινετο ὅτι ἐβλεπε, διὰ μέσου ζοφερᾶς δίνης, περιστρεφόμενα ὠρὰ πρόσωπα, ἡσθάνετο ἑαυτὸν λιποθυμοῦντα, τὸ ἔδαφος ἐφρευγεν ὑπ' αὐτὸν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ὠλισθαίνειν ἐντὸς ἀβύσσου.

Ὁ θόρυβος μεταξίνης ἐσθῆτος τὸν ἐξήγαγεν ἀπὸ τῆς νάρκης αὐτοῦ. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα, φοροῦσα τὸν πλόν της καὶ τὸ λαχούριόν της ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐπανήρχετο ταχέως ἀπὸ τοῦ περιπάτου. Ὁ Λαβρέτσκις ἀνεσκήρτησε καὶ ἔφυγε, διότι ἡσθάνετο ἑαυτὸν ἱκανὸν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ νὰ τὴν σπαράξῃ, νὰ τὴν φονεύσῃ λυσσώδως, νὰ τὴν πνίξῃ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐκπληκτος ἠθέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας.

Ὁ Λαβρέτσκις εἰσῆλθεν εἰς τινα ἀμαξάν καὶ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκτὸς τῆς πόλεως. Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς πάσης μέχρι τῆς πρωίας περιεπλανήθη, ἱστάμενος ἀκαταπαύστως καὶ δάκνων τὰς χεῖράς του. Ὅτε μὲν ὠμοιάζε πρὸς παράφρονά, ὅτε δὲ κατελαμβάνετο ὑπὸ αἰφνιδίου εὐθυμίας. Πρὸς τὴν πρωίαν, αἰσθανθεὶς ψυχρός, εἰσῆλθεν εἰς ἐλεεινὸν τι ξενοδοχεῖον τοῦ προαστείου, ἐζήτησε δωμάτιον καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ παραθύρου. Νευρικὸν χάσμημα τὸν κατέλαβε, μόλις δὲ ἠδύνατο νὰ ἦναι ὀρθιος, μὴ αἰσθανόμενος ὅμως κάματον, καίτοι τοῦ σώματός του ὄντος καταπεπονημένου. Ἐκάθητο, ἐθεώρει ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ οὐδὲν ἐνόει, δὲν ἐνόει τί τῷ συνέβη, διατί εὐρίσκετο μόνος, μὲ νεναρκωμένα μέλη, μὲ πικρὸν τὸ στόμα, μὲ πεπιεσμένον τὸ στήθος, ἐντὸς κενοῦ καὶ ἀγνώστου δωματίου. Δὲν ἐνόει διατί ἡ Βάριγκά του παρεδόθη εἰς τὸν οὐτιδανὸν ἐκεῖνον, καὶ πῶς ἐδυήθη, ἔνοχος οὖσα, νὰ προσποιεῖται τὴν γαλήνην ἐκείνην, νὰ τῷ παρέχῃ τὰς αὐτὰς θωπείας, νὰ τῷ ἀποδεικνύῃ τὴν ἰδίαν ἐμπιστοσύνην!

— Τίποτε δὲν ἐννοῶ, ἐψιθύριζον τὰ ἀπεξηραμένα χεῖλη του. Τίς εἰξέυρει ἂν ἦδη εἰς Πετρούπολιν; . . .

Καὶ διεκόπτετο καὶ ἤρχιζε νὰ χασμαίνεται αὖθις φρικτῶν, τείνων τὰ μέλη του. Εὐθυμοὶ καὶ θλιβεραὶ ἀναμνήσεις τὸν ἐβασάνιζον ὁμοίως. Ἀνεμιμνήσκετο αἰφνης ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκείνη ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκρυβτάλου, παρουσία τοῦ Ἑρνέστου καὶ αὐτοῦ καὶ ὅτι ἔφαλε: *Γέρων σύζυγος, γέρων ἄγγριος*. Ἀνεμιμνήσκετο τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου της, τῆς παραδόξου ζωρότητος τῶν ὀφθαλμῶν της, τῆς ἐρυθρότητος τῶν παρειῶν της, καὶ ἡγείρετο τῆς ἑδρας αὐτοῦ, θέλων νὰ δράμῃ πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ.

— Κακῶς ἐκάματε νὰ μ' ἐμπαίξετε! Ὁ πρόππαπός μου ἦτο ἀνηλεὲς πρὸς τοὺς χωρικούς του καὶ ὁ ἀπππος μου γνήσιος χωρικός.

Μεθ' ὃ θὰ ἐφόνευεν ἀμφοτέρους. Εἶτα ἐνόμιζεν ὅτι πάντα τὰ συμβάντα αὐτῷ ἦσαν ὄνειρα, παραλογισμοί, ὅτι ἂν μόνον ἐκινεῖτο καὶ ἐθεώρει περίξ αὐτοῦ ὅλα ταῦτα ἦθελον ἐξαφανισθῇ. Ἀλλὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ πλειοτέρας θλίψεως. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς συμφορᾶς του, ὁ Λαβρέτσκις, μετὰ τινὰς μῆνας ἡλιπίζε νὰ γείνῃ πατήρ. Τὸ παρελθόν, τὸ μέλλον, ὁλόκληρος ἡ ζωὴ του, ἐδηλητηριάστη. Τέλος ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, μετέβη εἰς τι ξενοδοχεῖον καὶ ἔπεμψε τῇ Βαρβάρα Παυλόβνα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ἑρνέστου μετὰ τὴν ἐπομένῃ ἐπιστολὴν του.

Ἡ ἔγκλειστος ἐπιστολὴ θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τὰ πάντα. Ὡς πρὸς τοῦτο σᾶς δηλοῦ ὅτι δὲν ἀνεγνώρισα τὴν συνήθη προσοχὴν σας. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀφήσῃτε νὰ παραπίπτουν τὸσον σπουδαῖαι ἐπιστολαί; (Τὴν φράσιν ταύτην ὁ δούμιος Λαβρέτσκις ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐσκέπτετο καὶ παρεσκεύασε.) Δὲν δύναμαι πλέον νὰ σᾶς ἐπανιδῶ, ἐλπίζω δὲ ὅτι οὕτω μείζ τὸ ἐπιθυμεῖτε. Σᾶς ὀρίζω 15,000 φράγκα εἰσόδημα· ἀδυνατῶ νὰ σᾶς παραχωρήσω πλείωτερα. Πέμψατε τὴν διεύθυνσίν σας εἰς τὸν ἐπιστάτην τῶν κτημάτων μου. Πράξατε ὅ, τι θέλετε. Βιώσατε ὅπου θέλετε. Ἐστὲ εὐτυχῆς. Ἀνωφελὲς ν' ἀποκριθῇτε.

Καίτοι γράφων πρὸς τὴν σύζυγόν του νὰ μὴ ἀπαντήσῃ, μ' ὅλον τοῦτο ὁ Λαβρέτσκις ἐναγωνίως ἀνέμενεν ἀπάντησιν ἐξηγοῦσαν τὸ παράδοξον ἐκεῖνο συμβάν. Ἡ Βαρβάρα τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῷ ἀπέστειλε μακρὰν ἐπιστολὴν, γαλλιστὶ γεγραμμένην, ἐπιφέρασεν αὐτῷ τὸ ἔσχατον κτύπημα, διότι αἱ ἀπομεινάσαι ἀμφιβολίαι ἐξέλιπον καὶ ἡσυχύνθη διότι εἶχεν ἀκόμη τοιαύτας. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα δὲν ἐδικαιολογεῖ ἑαυτήν, ἀλλὰ μόνον ἐπεσθῆμι νὰ τὸν ἴδῃ καὶ τὸν ἰκέτευεν νὰ μὴ τὴν καταδικάσῃ δι' ἀμετακλήτου τρόπου. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ψυχρὰ καὶ ἐκτεταμένη, καίτοι ἐνιαχοῦ παρετηροῦντο ἔχνη δακρύων. Ὁ Λαβρέτσκις ἐμειδίασε πικρῶς, μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς Παρισίους. Ἀντὶ ὅμως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ρωσίαν, κατηνύθη εἰς Ἱταλίαν. Καὶ αὐτὸς οὗτος ἡγνός διὰτὶ ἐξελέξατο ταύτην καὶ ὄχι ἄλλο μέρος, ἀλλὰ τί τὸν ἐνδιέφερε τὸ μέρος, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐπανήρχετο εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν του. Ἐπεμψε διαταγὰς πρὸς τὸν ἐπιστάτην του διὰ τὴν ἐπιχορήγησιν τῆς συζύγου του, ἐντελλόμενος ἅμα αὐτῷ ν' ἀναλάβῃ πᾶντα παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Κορομπὺν τὴν διεύθυνσιν ὅλων τῶν υποθέσεων του, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τῷ δοθῶσι λογαριασμοὶ καὶ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ. Ἐφ' ἂν τὰς τὴν ταράχην καὶ τὴν προσβληθεῖσαν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀποπεμπόμενου στρατηγοῦ καὶ παρὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συμφορὰν ἡσθάνετο μοχθηρὰν τινα χαράν. Ἐγραψεν ὡσαύτως πρὸς τὴν Γλαφυρὰν Πετρόβναν, παρακαλῶν ταύτην νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λαβρίκη καὶ τῇ ἀπέστειλιν ἐπιτροπικόν, ἀλλ' ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα δὲν ἐπανῆλθεν ἐκ Λαβρίκη καὶ ἐδημοσίευσεν ἡ ἰδία εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι τὸ ἐπιτροπικόν ἦτο ἄκυρον καὶ ἀνωφελές.

Ἀποσυρθεὶς εἰς πολίχνην τινὰ τῆς Ἱταλίας, ὁ Λαβρέτσκις παρηκολούθει ἐν τούτοις τὰ κινήματα τῆς συζύγου του. Ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἔμαθεν ὅτι κατὰ τὴν παλαιὰν συνήθειάν της ἀνεχώρησεν ἐκ

Παρισίων μεταβᾶσα εἰς Βάδεν. Εἶτα ἔμαθεν ὅτι ἦτο πατήρ κόρης, μετὰ δύο δὲ μῆνας ὁ ἐπιστάτης αὐτοῦ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐζήτησε τὴν πρώτην τριμηνίαν τῆς ἐπιχορηγήσεως αὐτῆς. Δυσάρεστοι λίαν διαδόσεις ἤρξαντο νὰ λέγωνται καὶ τέλος ἀπασαί αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τραγικοκωμικὴν τινα ἱστορίαν, καθ' ἣν ἡ σύζυγός του διεδραμάτιζεν οὐχὶ ἐντιμὸν πρόσωπον. Τετέλεσται ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα κατέστη διάσημος.

Ὁ Λαβρέτσκις ἔπαυσε ν' ἀσχολῆται περὶ ταύτης, ἀλλ' ὑπέφερε λίαν. Ἐνίοτε κατελαμβάνετο ὑπὸ ζωηροτάτης ἐπιθυμίας ἵνα τὴν ἐπανίδῃ, νὰ συγχωρήσῃ αὐτῇ πάντα καὶ ν' ἀκούσῃ ἀκόμη τῆς θωπευτικῆς φωνῆς της καὶ αἰσθανθῇ τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του. Ἐν τούτοις δὲν ἐγεννήθη ἵνα πάσχη, ὑπερίσχυσε δὲ ἡ εὐρύστος φύσις του. Πολλὰ πράγματα τότε ἐνόησε καὶ ἡ πλήξασα αὐτὸν συμφορὰ δὲν τῷ ἐφαινετο πλέον ἀπρόοπτος· ἐνόησε τὴν σύζυγόν του. Τότε μόνον γνωρίζει τις ἐκείνους μεθ' ὧν βιοῖ συνελθῶς, ὅταν ἀπομακρύνηται αὐτῶν. Ἡρξάτο νὰ μελετᾷ αὐθις, ἂν καὶ οὐχὶ μεθ' ὅσης ἄλλοτε ζέσεως, καὶ ἐγένετο ἀδιάφορος πρὸς πάντα. Τέσσαρα ἔτη παρήλθον οὕτω, τότε δὲ ἡσθάνθη δυνάμεις ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπανίδῃ τοὺς συγγενεῖς του. Δὲν ἐσταμάτησεν οὔτε εἰς Πετρούπολιν, οὔτε εἰς Μόσχαν, ἀφίκετο δὲ εἰς τὴν πόλιν Ο . . ., ἔνθα ἐγκατελείψαμεν αὐτὸν καὶ ὅπου παρακαλοῦμεν τὸν εὐμενῇ ἡμῶν ἀναγνώστην νὰ ἐπανέλθῃ νῦν μεθ' ἡμῶν.

Ἐπεται συνέχεια.

***B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Καὶ ὅμως ἦτο μόνος· ὅλοι, ὅλοι τὸν ἐγκατέλειψαν· ἡσθάνετο ἑαυτὸν δυστυχῆ, ἀπελπι, ἀνευ ἀγάπης, ἡδὴ, ὅτε, εἴπερ ποτέ, εἶχεν ἀνάγκην ὑποστηρίξεως. Ἦτο δυστυχὴς ὁδοιπόρος πλανηθεὶς εἰς τὰ σκότη τῆς νυκτὸς, ἀκούων μακρόθεν τὸν ἦχον προσφιλοῦς φωνῆς, ἀλλὰ, φεῦ! μὴ δυνάμενος νὰ φθάσῃ πρὸς αὐτήν!

Καὶ ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Ὀλιβιέρου ἐπήρχετο ἀδιακόπως εἰς τὸν νοῦν του καὶ ἐβάδιζε βραδέως μὲν, ἀλλ' εὐσταθῶς.

Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον!

Ὁ δυστυχὴς! ἦτο νῆστις πρὸ δύο ἡμερῶν! . . . αἱ προμήθειαι τοῦ εἶχον ἤδη ἐξαντληθῇ! . . .

Ἐπὶ τέλους ἐφθασε πρὸ τῶν θυρῶν τῆς πόλεως.

Ὁ Καπελοῦζος εἰσῆλθεν εἰς Τουραίνην. Ὁδὸς τις διηνοίγετο ἐνώπιόν του, στενὴ, σκοτεινὴ, δυσώδης.

Εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν καὶ ἐσταμάτησεν ἐνώπιον οἰκίας.